

عنوان مقاله:

بین الملل گرایی ایالات متحده بعد از یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱ و سیاست خارجی جمهوری اسلامی

محل انتشار:

فصلنامه تخصصی علوم سیاسی، دوره 16، شماره 51 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

محسن جمشیدی - دانشجوی دکتری تخصصی علوم سیاسی، گرایش مسایل ایران، واحد کرمانشاه، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمانشاه، ایران.

حمید رضا سعیدی نژاد - استادیار گروه علوم سیاسی و روابط بین الملل واحد کرمانشاه، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمانشاه، ایران.

خلاصه مقاله:

یازدهم سپتامبر صرفاً یک حادثه بود، اقدامات بعد از آن هم بیشتر عکس العملی به جبران آن حادثه بوده است. جمهوری اسلامی بعد از یازدهم سپتامبر در مقطعی کوتاه با همراهی هژمون در منطقه نئورئالیستی رفتار کرده اما بر اساس رویکرد ایدئولوژیک انقلاب اسلامی ایران، این کشور همواره بر خلاف این نظریه عمل نموده و میتوان بر اساس عملکرد این کشور و همچنین داده های مورد بحث در پژوهش رئالیسم نئوکلاسیک را بعد از یازدهم سپتامبر مبنای سیاست خارجی ایران قلمداد نمود. تلاش ایران برای افزایش نقش منطقه ای بیشتر با هدف افزایش امنیت نسبی صورت می گیرد (رئالیسم تدافعی) همچنین اهداف و راهبردهای سیاست خارجی ایران بیشتر تدافعی و عمل گرایانه است. بعد از انقلاب اسلامی و تضاد ایدئولوژیک و استراتژیک با آمریکا، ایران برای ضعف نظامی خود در برابر آمریکا و مقابله با جنگ اقتصادی غرب به تقویت توان نامتقارن خود در منطقه خاورمیانه مبادرت نمود (رئالیسم تهاجمی). حمایت از گروههای مقاومت منطقه فارغ از ایدئولوژی آنها (فرقه گرایی مذهبی)، تولید و استفاده از سلاح های ساده، کم هزینه و گسترش این نوع سلاح ها در منطقه (گرایش و تمایل به هژمون منطقه ای) دو تاکتیک مهم در دکترین نظامی ایران در نبرد نامتقارن است. نگارنده باروش کیفی و رویکرد توصیفی - تحلیلی در صدد پاسخ به سوال موجود و اثبات فرضیه خود از طریق داده های مورد بحث خواهد بود.

کلمات کلیدی:

بین الملل گرایی ایالات متحده، یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱، سیاست خارجی جمهوری اسلامی، فرقه گرایی مذهبی، رئالیسم ساختارگرا، رئالیسم نئوکلاسیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1252582>

